

Vid undersökning av innehållet i mage och tarm av en *Bufo* *hufo* L. från Idre socken i norra Dalarna påträffade jag följande djur.

Skalbaggar:

<i>Carabus glabratus</i> , 1 ex.	<i>Byrrhus pilula</i> , 2 ex.
* <i>violaceus</i> , 1 ex.	<i>Cyrtus stricans</i> , 1 ex.
* <i>catenulatus</i> , 2 ex.	<i>Othorhynchus dubius</i> , 1 ex.
<i>Miscodera arctica</i> , 1 ex.	* <i>ovatus</i> , 6 ex.
<i>Philonthus</i> sp., 1 ex.	<i>Brachymerus incanus</i> , 1 ex.
<i>Quedius</i> sp., 1 ex.	<i>Srophosomus rufipes</i> , 2 ex.
<i>Aphodius rufipes</i> , 24 ex.	MYROR:
* <i>lappanum</i> , 14 ex.	<i>Myrmica rubra</i> , 15 ex.
<i>Athous subfuscus</i> , 2 ex.	
larver av elaterid, 2 ex.	Spindel:
<i>Abisida pilosa</i> , 1 ex.	1 ex.

Dessutom funnos småstenar, tallbarr, barkstycken och lingonblad, vilka föremål tydligen följt med jakbytet.

»Fannan» i denna padda har tydlig nordlig prägel. Bland de uppätna djuren finnas åtskilliga nyttiga rovdjur (*Carabus*-arterna m. fl.), flera indifferentia former (*Aphodius*) samt en del skadedjur (knäpparna och ett par av vivlarna). Huvuddelen av födan tyckes emellertid i detta fall ha utgjorts av indifferentia former.

Einar Klöfbeck.

Även förekomstkalen för paddan i Idre är av intresse, då den hittills ej omtalats högre upp i Dalarna än i Orso. *Röd.*

Svanar i Härjedalen.

Den 2 december i år iaktogs här en flock svanar på 16 stycken, flygande på låg höjd, högst 30 meter, i riktning mot nordväst. De följde Ljusnan, moistråms. Kloockan var 2 e. m. Temperatur omkring ± 0. Det snöade sakta och glest. Fullständig vindstilla. Intensiv tjocka som skymde fjällen och även de lägsta bergen. Jag har aldrig förr under min 6-åriga vistelse i landskapet, varken höst eller vår, sett svanar flyga fram här. Vilskekomma?

Hede den $\frac{3}{12}$ 1924.

Dan. Anderson.

Varieteten av gräsand, *Anas platyrhynchos* L.

Till Riksmuseet har av Västerås Naturvetenskapliga Förening för undersökning inslänts en ung gräsand ♀ skjuten $\frac{30}{9}$ 1924, i det att man misstänkte, att det möjligt kunde vara en bastard. Detta är dock ej faller, men anden har ett egendomligt utseende. Den är liten och mycket mörk. Kalotten är så gott som enfärgat svart och försätter i ett svartaktigt band längs hela halsryggen. Det mörka bandet från näbbroten genom ögat är mycket starkt markerat. De mörka strecken på huvudets sidor äro också tätta och

skarpa. Ryggen och vingtäckarne ha mycket obetydliga ljusa kanter och bli sålunda mycket mörka. Vingspegeln förefaller helt mattsvart, och endast i visst ljus kan man se en obetydlig violet glans. Det framför densamma av de stora täckarnes speksar bildade normalt svart-vita bandet är missfärgat därigenom, att de ifrågavarande fjädarnes speksar blott ha en smal svart kant och därinnanför ett smutsvitt parti, som är genomdraget av en smal svart välsstrimma, som sedan böjer om och löper ett stycke innanför ytterfanets kant. Undersidans fjädrar ha breda mörka mittpartier, så att mörkfärgligheten där är mycket stark. Det är sålunda en missfärgning i melanistisk riktning i allmänhet och någon karaktär, som tyder på inblandning av annat blod, kan ej påvisas. Näbben är ganska lång (49 mm. från fjäderkanten i pannan) men tämligen smal. *E. L.*

Något om trädkryparens (*Certhia familiaris*) sång.

I »Nordens Fåglar» sista upplagan, säges om trädkryparen å sid. 47: »Någon sångare är han ej, men om våren utdrager eller upprepar han sin lockton till ett lågt men behagligt kvitter». Bremer, »Djurens liv», som annars är så rik på uttömmande skildringar av just fåglarnas läten och sång, nämner, beträffande denna fågel, intet om hans sång. I »Sveriges Fåglar och Fågelbon» heter det å sid. 238: »Snart nog, innan den allmänna sången klingar och det ännu är lyhört i skogen, kan till ens öra tränga ett liett kvittrande och drillande på litena zi eller ty, som är trädkryparens enkla värvisa, och som han föredrager medan han hoppar upp för stammarna. »Svenska Fåglar» har jag tyvärr ej tillgänglig. Så långt mig tillgänglig fågellitteratur.

Ur min egen erfarenhet av trädkryparen som sångare ber jag att få anföra följande: Trädkryparen har, utom det fina ore-gelbundna kvittrandet, vilket tydligen avses åmnisonen i »Nordens Fåglar», och som även jag hört en hane utföra, då han var i närhet av honom, även en annan fullt utpräglad sång eller kanske rättare ett »slag», som, då man en gång fått öronen öppna för densamma, ej är att missstaga sig på, även i den mest blandade fågelkör. Sången är helt kort, i utformningen lik bofnakens men kortare. Inledningstonerna påminna mycket om gröna sångarens knäppande inledningstrof. Sången synes mig ge rätt mycket intryck av ett av blåmesens läten, men själva sluttonerna, som utmärka sig för sin klarhet och klang, är det, som man i synnerhet lägger märke till. De äro nämligen så helt olika fågelns övriga läten. Enligt en anteckning, som jag förhuden vår (den 27 maj 1924) gjorde i parken till Baidersunds, här i Dalsland, skulle jag vilja uttrycka sången med stavelsema: »zitt, zitt, zitt, zitt, tity!» med betydlig tonvikt på ty!». Av särskilt intresse, är i detta sammanhang att, enligt den fängslande skildringen av markkryparen å sid. 426 i Bremer, »Djurens liv», denna fågelartens sång kan uttryckas med dy, dy, dy, dyvii. Denna fågels sång och särskilt sluttonen skulle således ha stor frändskap med trädkryparens. Inledningen till den samma säges å samma ställe påminna om gulsparvens sång, vilket man kanske också skulle kunna säga om inledningen till trädkryparens sång.